

(10/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

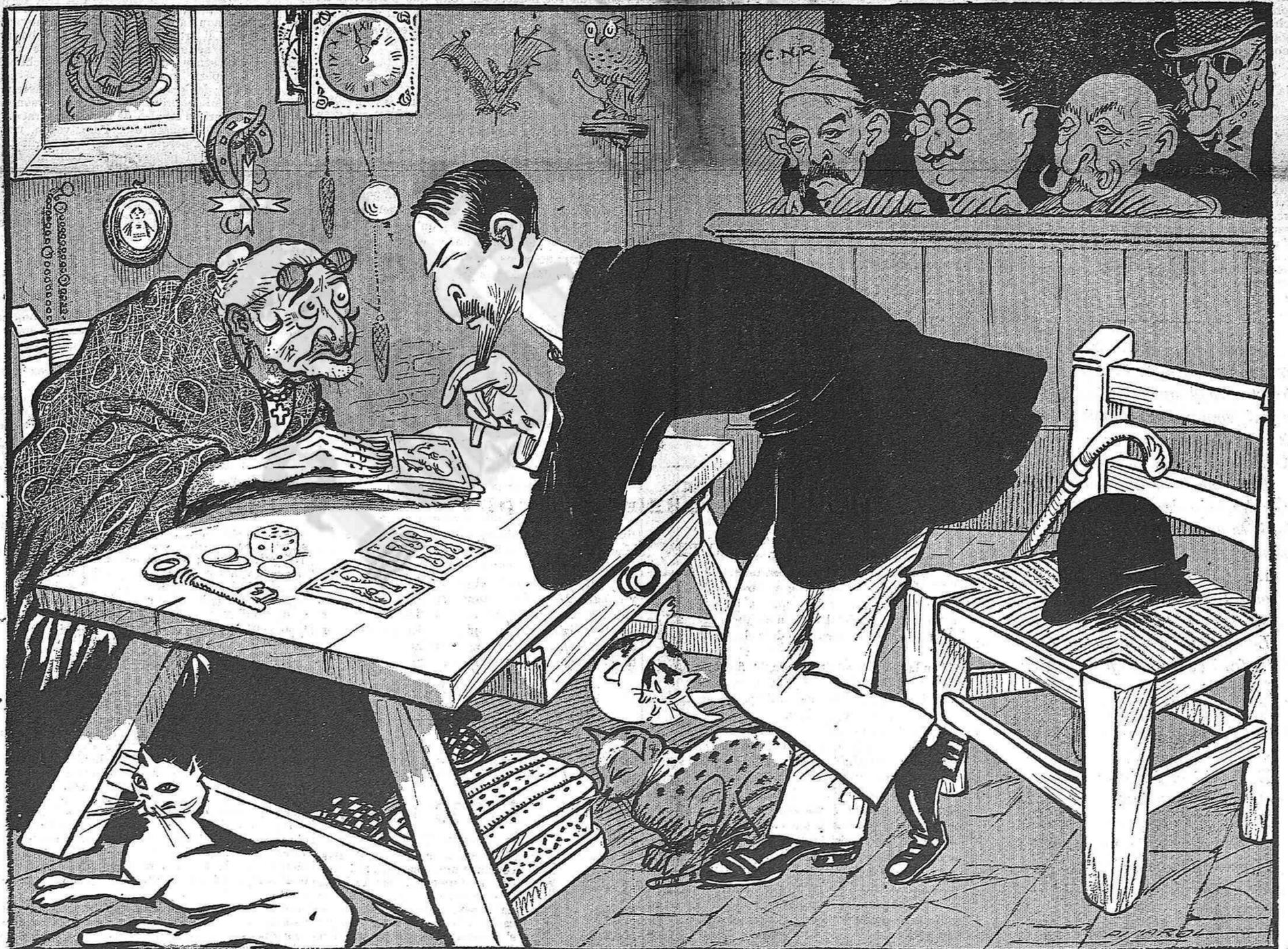
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

CONSULTANT LA SORT

—Y bé, ¿qué vol dir tot' aquesta colla de bastos?
 —Que 'm sembla, noy, que aquesta vegada 't tocará 'l rebre.

BONICH paper, pero bonich de debó, el que han fet els procuradors, embarcadors ó consellers del senyor Macías en l' assumpto de la denuncia relativa á l' adjudicació de la esquadra!

La cosa no podia verdaderament acabar en punta més punxaguda ni en forma més desastrosa pels seus autors.

En efecte; alsat un extrém del vel que cubria el misteri d'aquest escándol, s'ha pogut comprendre que tot ell no era altra cosa que una nova tentativa de las famolencas oposicions monárquicas pera veure si ab l' escala de la denuncia Macías arribavan al poder.

El trust, en Canalejas, en Melquiades Álvarez, tres ó quatre senyors que 's diuen republicans com podrian dir-se... qualsevol altra cosa: heus aquí els principals elements qu' en aquest enredo ballavan; uns, els més frescos, descaradament; altres, els hábils, a la sombra.

Resultat del sarau?... En Morote, després d' haver confessat en plé, Congrés qu' en Maura tenia rahó; expulsat del partit y renunciant l' acta de diputat; els directores del complot, arronçats y no gosant obrir la boca, y l' pobre senyor Macías, únich responsable legal de tot lo succehit, a la presó, emperat de cap a peus, separat del cos per un tribunal d' honor y abandonat pels que, potser abusant de la seva bona fé, varen arrearrolo á l' aventura.

— Esta vez nos ha salido un poquito desigual,

deuhen pensar els del trust.—Caldrá que inventém un altre embrollo.—

Y l' inventarán, ja 'n poden estar segurs. ¡Vaya si l' inventarán!

«El cel, fins ara seré, de Turquia—deyam fa quinze dies en aquest mateix lloch—s' ha ennuvolat de mala manera, y no tindria res d' extrany qu' en mitj del actual fandangó la Sublime Porta hi perdés la seva sublimitat... y alguna cosa més.»

Punt per punt s' ha completat la nostra semi-profecia.

Abdul-Hamid, poch menos que confés y convicte d' haver sigut l' inspirador del moviment anti-constitucional que l' día 12 d' Abril estallá á Constantinopla, ha sigut tret del trono á puntades de peu, proclamantse en son lloch al seu propi germá Rechad Effendi, qui, desde 'l dimars, governa baix la vigilancia de las tropas de la «Jove Turquia», ab el nom de Mohamed V.

«Durará gayre temps aquesta nova situació? Tot el que vulgui el seu únich dueny, qu' es, com ja 's comprén, l' exercit.

Ara ja sab com se fa aixó de posar y treure reys y cambiar sistemas polítichs...

Demá, eleccions.

Y ja que de votar se tracta, permétissen's que sobre tan important materia formulém el nostre vot.

Que l' espectacle del 13 de Desembre no 's repeteixi. Que Barcelona no passi altre vegades per la vergonya de donar ab la seva apatia el triomf als seus enemichs, enemichs ensemps de la llibertat, de l' autonomia y de la república.

Aquesta es la nostra aspiració, que voldriam fos ben acullida y rectament compresa pels nostres lectors.

PIF-PAF

Les eleccions de demà són una gran incògnita. Quin serà'l seu resultat? No hi ha ningú que am fonament de raó pugui donar una contesta categòrica. Estan situades les forces diferentment d'altres eleccions.

Dels vots de la Lliga obtinguts altres vegades, se'n despendran els vots catalanistes de l'esquerra. Són molts? Són pocs?

Les forces del grupu solidari de la disolta Unió Republicana i dels federals, quines són?

La no intervenció dels amics d'en Sol, ¿farà baixar de gaire'ls vots anti-solidaris?

Les disidencies dels lerrouxistes, ¿faran mimvar en poc o en molt la votació dels seus candidats?

El Comitè de Defensa Social, restará molts vots a la Lliga?

El vot obligatori, augmentará de molt el nombre de votants, i a qui afavorirà?

Heus aquí un cúmulo d'incògnites parcials, que constitueixen pera demá la gran incògnita.

Ciudadans republicans i autonomistes de Barcelona: feu de manera que'l lloc del gran signe interrogatiu l'ocupin les paraules República i Autonomia!

La votarà tothom

No necessita el cos electoral de Barcelona histèricas excitacions pera ferlo cumplir demá dignament ab son deber. Nostre poble ha exercit sovint el dret del sufragi y té adquirida la capacitat precisa pera emetre la seva opinió y expressar la seva voluntat sense necessitat de que se l' esperoni ab crits y baladronerías.

Si l' elector barceloní tingues l' impresionabilitat dels débils y pogués entusiasmar-se ab quatre paraulas buydas, tampoch las diriam; no volém ni 'ns plau gens l' adhesió accidental dels esperits frívols que son dels darrers que parlan.

Fora una ofensa, donchs, á la cultura del poble barceloní malgastat avuy en LA CAMPANA DE GRACIA la lletra grossa y els admiratius pera provocar irreflexius entusiasmes; preferim, com hem anat fent en l' actual campanya, discorrer serenament y portar á l' ánim dels nostres amichs el convenciment de que es la nostra candidatura, la candidatura de las esquerras, la que deu votar el poble de Barcelona si estima de debó la causa de la llibertat y vetlla ab interés pels interessos de nostra ciutat volguda.

Deyam fa quinze dies que LA CAMPANA, conseqüent ab sa historia republicana, apoyaria la més republicana de las candidaturas; deyam fa vuyt dies, sense saber la composició de la candidatura de las esquerras, que fos com fos fora la nostra candidatura; avuy que la coneixém y la proclamém com á nostra, afegim que 'ns plau en conjunt y que la defensém ab tot l' entusiasme de nostras conviccions y tota la energia, dels nostres entusiasmes perque reuneix las dugas condicions més agradables pera nosaltres: es ben republicana y ben barcelonina.

Pera exercir el càrrech de regidor de Barcelona en representació del partit republicá, s' han de reunir las dugas condicions de república y de barceloní. Si l' encarregat de vetllar per la nostra pau moral y per la bona administració dels nostres interessos; si aquell á qui encomaném la intensificació de nostra vida ciutadana y acertat esmerament de nostres cabals; si l' home en qui deleguem la nostra representació absoluta no sent á la vegada un desitj imens d' engrandiment pera la ciutat y un amor intens pera la cultura y la llibertat dels seus habitants, la seva tasca dintre 'l Municipi no será completa y desfará moltes voltas ab l' una má que haurá fet ab l' altra.

Un bon republicá que no senti intensament l' amor á la ciutat no pot esser un bon regidor per Barcelona; un barceloní de cor que no senti afany de llibertat, es un perill pels barcelonins. La candidatura de las esquerras reuneix las dugas condicions y creyem que aixís ho comprendrá el cos electoral de Barcelona y ho demostrará donantli el triomf.

Abrassa ademés la nostra candidatura totas las classes socials y totas las manifestacions ciutadanas; hi tenen representació desde 'l treballador intel·ligent fins al honrat esmerador d' un capital; desde el venerable Pau Bunyegás personificació de la Barcelona vella que reya á las barricadas lluytant per la llibertat y cantava als tallers laborant per la Barcelona nova, fins al genial Iglesias representació de la joventut ardua que ab el conreu de l' art y de la literatura aixampla l' acció de la vida intel·lectual de nostra ciutat, escampant sas manifestacions per tot el món civilisat; desde l' industrial modest que dona fesomia á un barri fins al advocat eloqüent que vetlla per l' aplicació honrada de las lleys; desde 'l comerciant actiu que dona impuls á la vida económica de la colectivitat fins al periodista intel·ligent y expert que ho espera tot ab la punta de la seva ploma y escampa arreu totas las manifestacions de l' activitat barcelonina.

Tot hi es en la nostra candidatura; tot hi está representat y per aixó creyem que la votarà tothom ab el convenciment de que al donarli el seu sufragi vota per la prosperitat de Barcelona, per la llibertat dels barcelonins y per la causa de la República.

JEPH DE JESPU

EL MEU VOT (*)

HERMOSA jornada pera els bons patriotas, la del diumenge, 25 d' Abril.

Un día espléndit, un sol de primavera, dos mitins grandiosos, vibrants de passió y d' idealitat, y dos superbs, magnífichs parlaments; el d' en Cambó en nom de la dreta; el de l' Hurtado en representació dels elements progressius.

Tota la política catalana, tota la filosofia interna del potent moviment d' opinió de la nostra terra, foren definidas, precisadas, anticipadas en las dos magnas assembleas populars.

En Cambó, separant ab valentia la religió y la política, flagelant als elements conservadors pels seus egoísmes, recordant á las classes dirigents y adineradas els seus alts debers socials incomplets ú oblidats, y el noble léxich de l' Hurtado dibent á las esquerras las crúas veritats qu' es mereixen per sa incoherencia, y dictant els cánons pera adquirir prompte el sentit positiu de govern que d' híbridas las fará fecondas, dilucidaren ab cortesia exquisida, generosa tolerancia y vibrant eloqüencia els punts fonamentals de la nova política catalana, deixant ben trassadas ab claretat lluminosa y pols segur y ferm, las líneas generals de la mateixa, en el present y en l' avenir.

(*) Sollicitada per nosaltres la opinió del nostre bon amich Sr. Junoy sobre l' actual moment polítich, l' eloqüent exdiputat per Barcelona ha tingut l' amabilitat de donárnosla en el següent bellíssim article.

Abdos estigueren franchs y categòrics.

A l' un enviém el testimoni de la nostra imparcialitat, el tribut de la nostra justicia á proba de totas las desconfiansas de l' incomprensió.

A l' altre la preferencia entusiástica, filla de la comunitat de sentiments y d' ideas.

*

Pero al nostre entendre, el millor mitin va esser el que al acabar els del Tivoli y Novetats, els concurrents al un y al altre improvisaren, á la sortida, al trobarse las dos immensas multituds acopladas, confosas en el tros del carrer de Caspe que afuixen á l' àmplia plassa de Catalunya; mitin sense oradors y sense parlaments, en el que homes de la dreta y de l' esquerra, ciutadans lliures de tots els partits y de las més diverses procedencias, se saludaren, se reconegueren, se cambiaren impressions sobre 'ls ditos dels respectius leaders, recontantse petits detalls, mots y episodis de las xardorosas assembleas celebradas.

El més fi observador de l' ànima de las multituds, els més vells combatents de las lluytas polítichs, nosaltres mateixos, qu' hem presenciat tants esclats de passió y tants exaltaments d' odi individual y colectiu, no poguerem distingir els companys d' aghir, acoplats per un amor comú á Catalunya, dels homes que 's dividiran, que lluytarán el día 2 de Maig pera donar sa tónica y característica respectivament, als negocis y assumptos municipals.

*

De l' afalagador espectacle, nosaltres un poch pessimistas—pels anys y pels desenganys—ne traiguem la ferma consoladora impressió de que Solidaritat, tantas voltas donada per morta pels enemichs de Catalunya, está més viva que may en el cor dels catalans y á l' entranya de la massa, y que la soptada política de las diferenciacions necessarias y patrióticas, resolta per la presentació d' una candidatura d' esquerras coaligadas en improvisat prelude del partit únich, no sols no debilitará l' immensa forsa ofensiva ó defensiva forjada el 20 de Maig de 1906, sino que 'l bloc solidari funcionarà potent y com un sol home, cada volta que 's tracti de fer quelcom de comú y de grandios, d' útil y de necessari pera Catalunya, com cada volta que 's tracti de fer quelcom contra Catalunya.

*

Coneguda es la nostra opinió,—que á ningú hem amagat,—de que per la situació de la ciutat, pel greu perill interior, que la pertorba y l' envenena, per la fonda crisis que la corseca, per la necessitat de no divagar davant sas malalties crónicas, agravadas de día en día per l' imprevisió y l' incoherencia al si del Municipi, per la possibilitat de que la política de migradas y relatives satisfaccions á Barcelona sigui cambiada per un altra política qu' ens fereixi, ens llastimi y ens perjudiqui, de provocacions y d' ultratjes, eram acérrims partidaris d' anar ab Solidaritat, ben ponderada, á la propera lluyta.

*

Altras personas y altres elements, els organismes d' esquerra, premsa esquerrana y en primer lloch, valenta y atrevida com sempre, fidel á sas tradicions democráticas LA CAMPANA DE GRACIA, més optimistas ó més previsors, han anticipat en el rellotje de la política catalana l' hora de las claras diferenciaciones (que nosaltres, menys impacients, esperavam dolsament al si de la Cápua solidaria), enlayrant la senyera de la República.

Y es clar.

Nosaltres, al véuerla flamejar, no podíam vacilar ni discutir.

El nostre honor, el respecte que guardém á la petita historia republicana que procurarem sempre enaltir ab el més pur desinterés y l' més abnegat patriotisme, ens obligavan á seguir y acatar la senyera.

Per aixó diguerem en el mitin del districte segon, y repetim desde las columnas de la vella CAMPANA, que toca á somatent per la República, á n' els nostres correligionaris, que per la democracia y per Barcelona, deuhen votar com un sol home la candidatura de las esquerras catalanas.

Emili Junoy

¿Qué 'n treurem de las urnas?

A hi som un' altra vegada. Barcelona 's movilla pera la jornada de diumenge. Els exercit d' electors aprestan las armas de paper, grossa artilleria de cartells, balas de candidaturas; s' ordenan las collas qu' han d' atacar els colegis; s' arreglan las combinacions estratègiques qu' han de concentrarse en l' assalt de la Casa de la Ciutat. Es la guerra civil mansa, empresa no més que pera guanyar; cada beligerant vol que guanyin els seus,

sense preocuparse gayre de lo que guanyará, sino de qui guanyará.

Ja 'l feya en Cambó, al discurs de Vilafranca—quinze días enrera—aquet símil de la guerra. Ell es un general que, primer de tot, se cuida d' apropiarse els elements de la victoria inmediata; lluytar, pera ell, té de ser triomfar. Excelenta exposició de la política práctica de la Lliga, qu' en el període militant es possibilista, y mestressa del poder es lo que 'ls italians ne deyan transformista, personificanta en aquell Depretis, gueto xacrós, reumático, de sabatas de simolsa y bufanda, governant avuy ab ministros progressistas y demá ab conservadors, pero sempre ell quefe del govern.

Per forsa s' ha de parlar primer de la Lliga, al considerar la batalla de demá; perque es innegable que ocupa la posició central á la lluyta. No ha variat la seva táctica; lo qu' es que ja no li surt tan bé com avans. Desde l' any 1901 busca ab per severancia enginyosas alianças que li serveixin pera la captació del poder, preparantshi ab las representacions parlamentarias y avansant á Barcelona, la seva ciutat-ciudadella, cap á la Diputació Provincial y cap al Ajuntament. Ja n' hem parlat d' aquesta táctica de Bertrand y Batón; del mico que fa treure las castanyas del foc al gat pera menjárselas. No 's pot negar que fins are els ha sortit bastant bé. Fonamentada ab la plutocracia, omnipotenta aquí, reforçada ab els reaccionaris de sagristia y de trabuch, va traspasar la crisis gravíssima de l' any 1905, aixamplantse en la Solidaritat pera ferhi cabre als republicans. A la crema de la veu hi respongué ab els milers d' homes del Saló de Sant Joan.

Després, al Ajuntament se troba la Lliga lligada ab els seus aliats novells, y se li planteja el dilema de las alianças: ó ab els republicans, ó ab el cardenal y la Cambrá de Propietaris. El «pressupost de cultura», regatejat, abandonat tan aviat com se pogué,—va posar a la Lliga en una situació qu' iniciava la segona crisis, exacerbada per las eleccions d' are. També m' sembla que n' hem parlat, d' aquesta situació, en conflicte ab totas las forsas d' inercia, que defensan els seus diners, las sevas rutinas, las sevas miserias espirituals y temporals. La Lliga, coalició conservadora, se troba en contra als conservadors veritablement práctichs, dels richs y dels clericals.

Els richs «enemichs de la ciutat», deyam; y vetaquí qu' are ho cridan tots enfurismats els regionalistas; perque 'ls presentan candidats que 'ls han de pendre molts vots. En Cambó els denuncia á la execració dels bons barcelonins, dels patriotas. En Puig y Cadafalch, des de Berlín, escriu una virulenta diatriba de las sevas; que dona gust de llegir. Tot lo qu' heu vist aquí á LA CAMPANA d' un any ensá, amichs, es á l' article d' en Puig; la cobardia y l' avaricia que 'ns tenen la ciutat bruta, sens aygua, sense escolas, sense els pulmóns dels parchs y las pllassas; l' esperit menut que no arriba á capir las grandesas del plan del arquitecte Jauseely, lo que n' diu «geni del ordre económic», personificat en el «propietari de fanalet, de petit empedrat»... ¡Si es lo qu' hem dit nosaltres! Pero, veyen, un no se 'n pot fiar gens, perque demá se 'n desdirán...

Se 'n desdirán, si poden; qu' are com are no poden pas; y ja som á lo previst de la baralla dels regionalistas á la gent rica. El problema de Barcelona es cuestión de diners; la mateixa educació, que 'ns fa tanta falta com el pa, no l' podem resoldre nosaltres, poble. Y com que l' Estat, xuclat pels parasitisme, tancat dins de la rutina y de la bestiesa eclesiástica, tampoch hi pot fer res, la solució es d' ordre necessariament municipal. Els diners han de sortir, es clar, dels que 'n tenen; els pobres no poden donar ni un xavo perque encare els faltaria pera menjar.

Está, donchs, la gent de la Lliga compromesa á fetsi ser á n' els rentistas. No cal esperarne un gran bé, al menos per are; pero lo cert es que l' conflicte es ja inevitable, y que, mal per mal, val més que hagi vingut, deixant á la part d' ensá als regionalistas pera rebre 'ls cops.

Nosaltres, no cal dirho, prefeririam que la donessin els nostres aquesta batalla; que llavoras fora veritablement pera la democracia y «el major bé dels més. Pero els nostres, que forosament van haver de tranzigir pera fracassar ab l' intent de fundar las escolas á Barcelona, no son encare capassos d' afrontar la potencia arrelada dels conservadors, ni tenen prou forsa, ni lo qu' es més deplorable—prou espert revolucionari.

Tot es comensar, ja ho vé. S' ha embastat una esquerra barcelonina, á la vista de las eleccions, sense l' acció colectiva, exercitada constantment. Tot es comensar; pero el comensament no promet sino una coalició electoral, ni ha tingut cap més objecte. Ningú ens assegura que á l' endemá de las eleccions se comensi, tal com s' ha de comensar, la formació d' un partit polítich radicalment democrátich, capás de batre del dret á la plutocracia y á l' Iglesia: els dos grans enemichs de Barcelona.

«Per radicals, nosaltres!», ens cridavan els lerrouxistas. Radicals de paraula, xerrayres de fire, cridaners d' amenassas qu' ells mateixos no creuhen, ja s' ha vist lo que poden fer ab els seus mandataris del Ajuntament y de las Cortes. Pera elegir als candidats s' han barallat tot' una senmana, cambiant els noms cada día per altre, maridant descrédits ab despit; batejant expressament als que eran heretges, de la causa del poble; que fins han estat á punt de ser regidors s' han acontentat vivint pera ells mateixos, de la més baixa vida burgesa, cobrant lloguers ó anant darrera dels poderosos, ó arbitrantse recursos sense guanyársels... Per aquesta banda, no n' hem d' esperar res: ni esforços d' inteligencia ni ajuda de bona voluntat. Serán, els regidors que treguin, uns busca-bronquinas sense solta, seguint la táctica fatal de l' aglomeració amorfa, enredada en petitesas pera fer veure que no li queda temps pera succeir la revolució.

Dels republicans solidaris, de l' esquerra, tan inesperada qu' encare no se la veu més qu' anomenada pels diaris, ¿cal esperarne alguna cosa? La seva rahó d' esser, avuy, es l' elecció de regidors. Abans de respondre, convé esperar á veure quants regidors treuran, y qui serán. Condicions de bona fé y d' inteligencia no 's poden negar, jah, no, á bastants d' ells. Qui sab si, ab la forsa qu' á la nostra terra—

y a totas las terras en més ó menos intensitat—dona l'èxit, aquestos bons seran nucli de la veritable guerra, que naixerà a la fi, després de tants anuncis y cábalas estérils.

Tot això es l'avenir. Las eleccions que ns han caygut demunt per sorpresa han trobat els tres partits polítics en situacions crítiques que s'haurán de resoldre inevitablement aviat. El radicalisme llerrouxista, desbandantse a cossas dels que ja s' diuen tota mena de paraules; els republicans solidaris, triantse pera constituir un partit democràtic; la Lliga, embestint de dret als rics pera buscar altra vegada l' auxili de la purria y seguir la política d' alternatives, fins a fruhir joh dia gloriós! el màxim poder de Barcelona y de Catalunya.

Y ab tot això ¿que hi farán al Ajuntament els regidors? Crech que no ho sab pas ningú. Las trasmutacions polítiques y socials, els partits populars, vindrán... més tart.

MAGÍ PONS

CROQUIS

A sò de tabals!

Anys, molts anys enrera, hi havia al meu barri un arcaide que s' havia fet cèlebre per la serenitat del seu judici y la claretat ab que veya 'ls assumptos, fins els, en apariencia, més complicats y espinosos.

Pero lo que més renom li havia donat eran els mots, breus y inapelables, ab que invariablement se treya del davant als qui, al acudir al seu despaig, instalat en la modesta rebotiga, hi anavan armant alborot y gesticulant ab mals modos.

—Potser teniu rahó—els deya;—pero la forma en que veniu no 'm permet aclarirho. Moveu massa escàndol.

Y sense més explicacions, els acompanyava a la porta, aconsellantlos que hi tornessin un altre dia, quan s' haguessin posat sobre sí.

M' ha fet pensar ab la frase del antic arcaide de barri la estupenda saragata armada aquests dias al Congrés per alguns honorables diputats al tractarse de la denuncia presentada pel auditor senyor Macías.

La denuncia, hi hagi lo que hi hagi en las sevas entranyas, es realment grave y mereix ser detingudament examinada. Prevaricació... malversació... barcos que forosament han de posar en perill la vida dels qui 'ls tripulin... ¿Cóm deixar passar per alt, tirantlo ab indiferencia al cistell dels papers inútils, un document ahont tan tremendos cárrechs se formulan y quan el qui 'ls fa es un tècnich que per la seva posició s' ha de suposar que sab molt bé lo que 's diu?

Pero, succeheix que, com a la rebotiga del senyor arcaide de barri occurria devegadas, els amparadors de la denuncia s' han presentat al Congrés en forma tan descomposta y entre tal tempestat de crits, que al jutge li ha sigut impossible entendre'ls.

Y com el Salomé del nostre vehinat, els ha hagut de dir, acompanyantlos amablement a la porta:

—Caballers, potser teniu rahó, pero d' aquesta manera no 'm veig ab cor pera posarho en clar. ¡Moveu massa escàndol!

STOP

La "llibertat," i l' "immoralitat,"

scriu sota els arbres del Jardí Botànic de Madrid. Uns lliris blaus, al davant meu, esclaten amb ufania. ¿Per què no escriure, avui, en pur poeta? Branques altíssimes, allà dalt, combinen meravellósament la verdor de les fulles amb el blau del cel. Gradacions subtilíssimes de verdor se perden entre l'obscuritat dels viaranyas. Un bon home, sobre el pedric davanter, llegeix un llibre d'ont ignoraré sempre el títol. A través les barreres de ferre, una carreta de bous passa, cansonera, treballosa, am gran soroll de ferralla. Un desig de repòs adorm totes les coses entorn meu.

Tot venint, una paraula, un nom, m'arribava en les converses dels transeunts. Aquest nom: *Macías*, *Macías*... El desgraciat quixotesqui qui va presentar a les Corts la denuncia d'immoralitat contra el govern, i qui ara, en les presons militars, va perdent per graus la popularitat de tres dies.—Un diputat republicà, en Morote, va tenir un bell gest, l'altre dia, en la Cambra. Va atrevir-se a dir llealment una paraula sincera contra els afanyas imbècils de certes popularitats. I això li costà l'investidura. Permeteu que jo, amic entusiasta de totes les impopularitats airoses, esfulli una flor d'aquest jardí madrileny en honor a l' Morote; l'essoraré aquí, sobre aquesta pàgina, i seguiré.—En el món polític madrileny, sols les qüestions d'aquesta anomenada moralitat somouen un poc l'opinió. Ahir era en Sol, aprofitant-se de la qüestió Sánchez Toca. Avui es aquest anònim *Macías*, aprofitant-se de la qüestió Vickers. Hi ha aquí un reste de la tradició colonial espanyola, per la qual el càrrec polític era l'excesa de filtracions llegitimes per la costum, inevitables pera fer-se un renom de *listos*. Sempre recordaré que aleshores de la darrera guerra, quan un diputat parlà de *fajines* que *debian remuntarse hasta el cuello* se referia a l'abús pecuniari i no a l'història de sang i extermini amagada darrera aquella tragedia. Així com, pera la moralitat social, sols el sisè manament es la norma, pera la moralitat política no hi ha més norma que'l major o menor dissimul de la *filtració*, i les altres tiranías no existeixen, ni la llei vigent es obstacle quan se vol atacar les llibertats.

Vetaquí, sens dubte, una de les caracterisacions polítiques qui més ens diferencien, a nosaltres catalans, de la política espanyola. A Catalunya, el sentit

polític general fa que les grans qüestions, apassionades de la multitud, porten uns grans noms; se diuen *autonomia*, *llibertat*, *catalanisme*. La política general espanyola, concentrada a Madrid, s'anomena avui qüestió Vickers, com ahir qüestió de la Vasco-Castellana. ¿Quin gròs moviment de poble s'ha suscitat aquí per obra d'un ideal no merament *administratiu*, no estrictament *burgès*? Es la contraposició d'ànima de dos pobles. Aquí la llei de jurisdiccions, per exemple, foa dictada no ja en plena indiferencia popular, sino am la complicitat de tot un país adorador dels actes de força. La mateixa llei del terrorisme no va moure la veritable opinió pública, i hauria prosperat si el meteix Maura no hagués moderat el *trop de zèle* d'algun dels seus ministres.

Com a inducció, podem sentar aquest principi: en els pobles de sentit polític, la qüestió *llibertat* es la norma primera del criteri en lo relatiu a judicar un govern. En els pobles sense sentit polític, la qüestió *moralitat* supleix l'ausència de criteri públic. I observem que si la *llibertat* diu referencia a política, això es, a cosa *jurídica*, la qüestió *moralitat* diu sols referencia a cosa *administrativa*. Es la diferencia de sempre entre el dret i la moral. Sols els individus i els pobles qui han perfeccionat i sensibilisat fins a l'extrem l'ànima colectiva senten la política no ja com a aspecte exclusivament *etic*, sino també com a aspecte alta i fonamentalment *jurídica*. Ara, els altres pobles necessiten el fort esperó de la paraula *immoralitat* pera decidir-se a obrar. Quan una burgesia té insensible l'epidermis, sempre li queda sensibilitat a la bossa i a la butxaca.—Aquest home arranca una fulla del llibre de la Constitució—els diu; i romanen tan tranquils. Però'ls diu: Aquest home ha malversat un diner del tresor públic—i criden com a faritzeus.—Després de tot, confronteu aquestes observacions mées amb allò de: *Administració, administració, i no política!*—i veureu la concomitancia dels crits i dels sentiments. I quan el consabut criteri governamental vol *administratisar* definitivament els municipis, arrancant-los la política, qu'es llur essencia propia, obeeix al secret instint qui li diu qu'allà ont no hi ha criteri polític el govern es el senyor incontrastable.

Contra la França civil i forta dels moderns anticlericals, l'espectre de l'immoralitat pecuniaria ha estat l'eina de sempre en mans dels partits vells i de l'Esglesia. Clemenceau, Combes, Loubet, tots han passat sota el meteix dicteri, sota la meteix calumnia. Ara el milió dels cartoixos, ara Panamà; mentres tota la dreta odiosa s'empanantegava en l'infamia jurídica del procés Dreyfus, i aprovava cínicament l'atac a les llibertats polítiques i a la República...

**

Un auell, als méus peus, saltironeja, recercant entre les fulles de flor caigudes. I una quartilla d'aquestes, ont les méues paraules frisen ja d'arribar sota els vostres ulls, lectors acostumats, roda voletejant entre auell i fulles, al bon ventol del capvespre olorós.

GABRIEL ALONSO

Renovació d' Ajuntaments

Guía del elector

La llei electoral vigent, encare que porta la fetxa de 8 d' Agost de 1907, fins demà no serà per primera volta aplicada.

Lo que al elector, en el present cas, més l'interessa saber d' ella es lo següent:

«Artículo 1.º—Son electores para... concejales todos los españoles varones, mayores de veinticinco años, que se hallen en el pleno goce de sus derechos civiles y sean vecinos de un Municipio, en el que cuenten dos años al menos de residencia.»

Avans, l' elector podia votar ó deixar d' anarhi: avuy nó.

«Art. 2.—Todo elector tiene el derecho y el deber de votar en cuantas elecciones fueren convocadas en su distrito.»

No obstant, la llei fa excepcions, algunas de las quals, senyaladas en el párrafo segón del mateix article, mereixen ser conegudas.

«Quedan exceptuados—dín—de esta obligación los mayores de setenta años, el clero, los jueces de primera instancia...»

De manera que ja ho saben els capellans que llegeixen LA CAMPANA; si no volen anar a votar, poden estarse'n: la llei no 'ls farà res.

En quant als demés ciutadans, ja es un' altra cansó. Véjine's 'ls següents articles:

«Art. 8.º—El elector que *sin causa legítima* dejare de emitir su voto en cualquier elección efectuada en su distrito, será castigado

1.º *Con la publicación de su nombre*, como censura por haber dejado incumplido su deber civil, y para que aquella se tenga en cuenta como nota desfavorable en la carrera administrativa del elector castigado, si tuviere esa carrera; y

2.º *Con un recargo del 2 por 100* de la contribución que pagare al Estado, en tanto no vuelva a tomar parte en otra elección.

Si el elector percibiese sueldo ó haberes del Estado, provincia ó Municipio *perderá, durante el tiempo que corra hasta una nueva elección, un 1 por 100 de ellos*; transfiriéndose esta porción a los establecimientos de Beneficencia que existan en el término municipal, y distribuyéndose por igual entre ellos.»

¿Cóm, en cas necessari, podrà l' elector probarho que ha votat?

Reclamant, desseguida que la seva papeleta hagi quedat depositada en l' urna, la certificació a que fa referencia una R. O. de Gobernació publicada en la *Gaceta* del 25 del passat Abril, y que en sustancia vé a dir que «el Presidente que, con los dos Adjuntos, constituye en rigor la Mesa oficial, entregará «n aquel momento certificaciones ó papeletas impresas, expresivas del nombre del elector, número de orden del mismo en la lista de votantes, número y nombre

—si lo tiene—de la sección en que ejercite su derecho, término municipal a que ésta corresponde y fecha y clase de la elección...»

Quedan, donchs, advertits els electors: la llei els reconeix el dret d' exigir en el moment de votar, una certificació de que han complert ab el seu deber de ciutadans.

Seguim.
«Art. 38.—La Mesa, compuesta del presidente y dos adjuntos, se constituirá a las siete de la mañana...»

A pesar de lo qual fins un' hora més tart no comensarà la votació.

«Art. 40.—... La votación se hará simultáneamente en todas las secciones en el día designado, comenzando a las ocho en punto de la mañana y continuando sin interrupción hasta las cuatro de la tarde.»

En aquella hora,

«Art. 43.—... anunciará el presidente que se va a concluir la votación y no se permitirá entrar a nadie más en el local.»

Finalment, pera que 'ls nostres lectors vegin ben orientats, ens sembla que no serà de més advertirli que, per lo que a Barcelona 's refereix, de conformitat ab la llei, *no poden* posarse en la candidatura tants candidats com vacants existeixen.

28 son els regidors que demà han d' elegirse, pero las candidaturas han de formarse ab arreglo a la següent distribució:

Districte primer. Ne surten 2 y se 'n vota solzament 1.

Districte segon. Ne surten 2 y se 'n vota 1.

Districte tercer. Ne surten 3 y se 'n votan 2.

Districte quart. Ne surten 2 y se 'n votan 1.

Districte quint. Ne surten 3 y se 'n votan 2.

Districte sisè. Ne surten 3 y se 'n votan 2.

Districte setè. Ne surten 4 y se 'n votan 3.

Districte vuytè. Ne surten 5 y se 'n votan 3.

Districte novè. Ne surten 2 y se 'n vota 1.

Districte desè. Ne surten 2 y se 'n vota 1.

BATALLADAS

ENÉVOL lector, tant si vols com si no vols, estém en temps de festes.

Avuy, festa del Treball. Demà, festa de las Urnas.

Per diferents motius que seria llarg explicar, no té enguany el Primer de Maig 'l' esclat ni la significació que anys enrera va arribar a tenir. No obstant, son varias las agrupacions qu' en una forma ó altra el celebran, y sembla que ab el mateix fi 's preparan en diversos centres per aquesta nit alguns actes d' expansió y propaganda.

Potser sigui la jornada electoral, coincidint ab la festa del Treball, una de las causas que aquest any més han contribuït a restar importancia a la ja bastant decayguda Pasqua Obrera.

El fet es realment curiós.

La diada del Sufragi enllassada ab la festa del proletariat...

¿Serà aquest singular maridatge, no buscat certament per ningú, un inesperat raig de llum que illumini el camí que a las aspiracions obreres els convé emprendre?

El lector, reflexiu y desapassionat, podrà donarse ell mateix la resposta.

Diumenge al matí varen celebrarse dos meetings electorals que 's vegeren concorregudíssims.

L' un, convocat pels homes de la *dreta*, va tenir lloch a Novetats; l' altre, organisat per la *esquerra*, s' efectuà al Tivoli.

Tant en l' un com en l' altre, l' amor a Barcelona sigué la nota que ab més intensitat va vibrar y més fervorosos aplausos arrencà a la concurrencia.

En el meeting del Tivoli, presidit pel senador don Odón de Buen, quedà proclamada la candidatura *Autonomista Republicana* qu' es la que votaràn tots els elements catalans avansats de Barcelona.

La capa del estudiant parece un jardín de flores, diu la cansó.

Pero per jardí—encare que no de flors,—la capa electoral de la regositjada colla llerrouxista.

¡Aquella sí que verdaderament está toda llena de ramilletes de diferentes colores!

No tenen fi ni compte las modificacions, adobs y surgits que la candidatura dels súbdits de don Prudencio ha suferit en pocs dias.

¡Quin bullit més horrorós, germans caríssims!

Noms que ahir hi eran avuy no hi son; candidats que al matí figuravan en un districte a la tarde apareixen en un altre; fulano queda borrat y en el lloch seu s' hi posa a sutano... Aquest, designat pel districte, queda eliminat; aquell, triat per la camarilla, passa a substituirlo... Els de 'n Sol, que havian de tenir sis puestos, no 'n tenen cap; el pare Ulled, candidat del partit, se 'n va al fosso; en Borjas, solemnement proclamat, se queda en terra...

¡Deliciosa, admirable fraternitat la d' aquests frateros! ¡Aixó sí, com diu en Rubén Darío, qu' es lírico y es épico!...

En quina gabiá de fieras hi ha hagut may per un tros de carn lluyta tan cruel y encarnissada com las que per un' acta s' arman aquests dias en el casal del llerrouxisme?

A Madrid va experimentarse el passat divendres un tremolor de terra bastant intens.

Algunas casandas varen bellugarse de debó, hi hagué sustos en abundancia y no foren pocs, segons noticies, els cantis y plats trencats a conseqüencia del jaleo.

Ab tot, ni 'ls ministeris ni cap edifici d' aquests ahont s' albergan els causants de la nostra perdició va enfonsarse.

Sincerament ho lamentém.

En las eleccions parciais celebradas a León el passat diumenge va tornar a ser elegit diputat don Gumersindo de Azcarate, qui, com ja recordaràn nostres lectors, havia renunciat l' acta, molestet, y ab rahó, per certes apreciacions que, a conseqüencia de no haver volgut assistir a la teatral y estéril manifestació madrilenya organisaada pel senyor Sol y Ortega, varen fer alguns electors seus.

Els republicans de León, al reelegir al seu antic diputat, model d' honoradés, de conseqüencia y de civisme, han reconegut noblement l' error qu' en aquella ocasió varen cometre.

Ho celebrém per tots. Per ells y pel ilustre parlamentari, honra del republicanisme espanyol.

CORNELLÀ, 26 de abril

Referent a las eleccions municipals del dia 2 de Maig s' adverteix tal interès, que toca a fer, entre el primer y segon districte 7 regidors y s' han proclamat 18 candidats. De modo que toca fer volar 'ls coloms a II, els que mes gana tenen de serne. Tots els que estiman la República, l' Autonomia y el mateix temps Catalunya, avans de l' hora de la votació, diumenge, valdría la pena de pensarho bé y de procurar, olvidant si cassos han passat altres vegadas, que las entitats de bonas idees fessin un conjunt de candidatura sense passions, pera procurar per sempre mes penjar aquesta idea de monarquisme dominant per la sotana y la mala figura del jesuitisme que vol imperar.

Per fi, aixó toca a ferho a ne 'ls que 's diguin Republicans de totes menas y 'ls que estimen al poble en particular y a Catalunya en general.

Que no haguém de tocar a penetrir... que será tant com tocar las conseqüencias.

SALENT, 26 de abril

Tenim en aquesta vila una associació, a semblansa de Comitè de Defensa Social, la qual está capitanejada per dos noys que res tenen de socialistas encare que permetin algunas vegadas que allí s' hi donguin conferencias socialistas per oradors de la capital. L' un es un fabricant que tots els accidents de treball de la seva fabrica els resol ab mala fe desobehint lo que li prevé la Lley y burlantse sempre de las pobres victimas. Per alguna cosa el seu pare li deya: *Cap de pa*.

El seu company de glorias y fatigas es també un burges qu' está enamorat d' ell mateix y que, segons se conta, ha abaixat el jornal dels treballadors de la seva fundició y als quals el pròxim dissete vol obsequiarlos ab la candidatura caciquista reaccionaria. Esperém que 'ls treballadors, dignes fills del poble, se la ficarán a la butxaca y el diumenge, cada qual, l' anirà a dipositar dintre l' urna del número cent de casa seva.

S' ha de tenir en compte que aquests dos noys s' han posat a fer l' home per veurer si 's poden atraure las simpatías del públich, d' aquest públich salientí que per are no bada y sab de sobre que qui ab canalla s' embolica... etcetra y punto final, per avuy.

BADALONA, 28 de abril

Encare que sembli inconcebible es un fet real y positiu que 'l llerrouxisme d' aquesta ciutat s' ha coaligat ab 'ls elements caciquistas de 'n Planas y Casals, de funestíssima memoria, pera lluytar en las eleccions municipals de demà. Qui ha aconsellat aquest pacte, repugnant a tots 'ls qui estiman a Badalona, es nada menos que don Emiliano en persona, el *gallego inimitable*, qui oficiant de Ulema llerrouxista ha declarat ab tó dogmàtic que los elementos planistas de la *Lliga-cama* eran los naturales aliados del llerrouxismo. Potser ben mirat tingui rahó, perque, verdaderament, 'l llerrouxisme que ha fet sempre a tot arreu obra negativa y de desorganisació, y 'ls caciquistas de Badalona que han arruïnat aquest poble, desmoralisantlo y anulant de fet la llibertat durant tants anys, son elements homogenis, de naturalesa negativa y que, per lo tant, no podían fer altre cosa que sumarse.

Afortunadament, Badalona té memoria y criteri y no consentirà que 's repetixin 'ls temps caciquistas.

Encare no serán capassos de obrir 'ls ulls a la llum davant d' aquests contubernis tan *radicals*, 'ls que de bona fé creuen que 'ls prohoms llerrouxistas treballan per la llibertat y la democracia? ¿Será possible que cap home lliure, que tingui conciencia de sa dignitat, s' resigni a 'ls mandatos de don Emiliano y vagi com un bé a reelegir homes que la Badalona lliberal y honrada tenia arreeconats per sempre, no més perque 'l hi ha manat 'l Pontífex màxim del llerrouxisme barcelonés desde 'l ridícul pedestal de son *autonomisme de boquilla*? 'L poble lliberal de Badalona té la paraula.

Passadas las eleccions prendré la paraula 'ls republicans autonomistas, constituint un nucli vigorós, ab joventut é ideals, que orienti, ab seny y sentit práctic, la política local d' aquesta ciutat cap a la vida moderna de llibertat, cultura y progrés, donchs educant prácticament la democracia materalment per sempre més tots 'ls caciquismes. Hora es ja de que cristallisi definitivament a Badalona l' *esquerra solidaria*, donchs es llàstima que 'ls valiosos elements republicans, per falta de organisació, no hagin pogut presentar una candidatura d' esquerra, com s' ha fet a Barcelona molt atinadament, cosa que es indispensable que 's fassi en las eleccions vinentas, per bé de tots, perque ab confusions no 's farà may obra positiva.

AMPOSTA, 21 de abril

A la tendre edat de 18 mesos ha mort l' únic fill del conseqüent republicà y lliurepensador Bley Sanclús.

L' enterro va ser civil y molt concorregut.

En l' acompanyament hi figuravan, ademés de numerosos amichs de la familia, diverses comissions y una banda de música qua tocà algunas pessas, entre ellas *La Marsellesa*.

Inútil dir que la gent de sotana ha rebut un sotrach de primera al veure tan plé de lluhiment un acte de aquesta naturalesa.

Acompanyém en el just dolor que embarga als pares afligits.

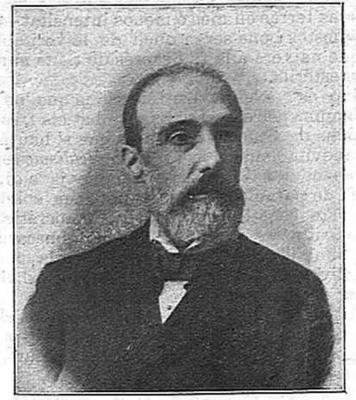
MONISTROL DE MONTSERRAT, 27 de abril

La próxima lluyta electoral que s' prepara en aquesta vila, promet ser renyidíssima com may. Els botiguers, plens de despit per haverse'ls fet mossegar la pols, ab motiu dels vergonyosos abusos que tant temps feya veníen cometent, sense que ningú gosés a posarhi correctiu, han patrocinat una candidatura, que creyém no equi vocrarnos dihent que será pera revenjarse de las numerosas multas que 'ls han sigut imposadas per criminals adulteracions y faltas en el pes. En contra de la candidatura dels *Pesos y medidas* se n' ha confectionat un' altre, que 's titula *Candidatura del pé de la taula*; la qual se proposa continuar enérgicament la tasca de fer posar definitivament els peus a rotllo als botiguers, hasta que 'ls escandalosos preus dels queviures se posin a la mida que deuben estar. Aquí ja no s' tracta de rivalitats polítiques; aquí s' tracta sols y exclusivament del pé de la taula, y per aixó creyém que no hi haurà cap agricultor ni cap obrer, que tingui un dit de front, que voti als botiguers.

ELECCIONS MUNICIPALS

Candidatura

Autonomista Republicana

Conrat Roure
Escriptor

Enrich Marsá Torn
Industrial y Secretari de l' Unió Gremial

Trinitat Monegal y Nogués
Advocat

Bonaventura Roig Rovira
Metge

Pere Garriga y Roig
Fabricant

Joan Tauler Palomeras
Advocat

Joseph Garreta Casals
Obrer mecànic

Victori Bisbal y Ridaura
Advocat

Alfred Ramoneda Holder
Enginyer

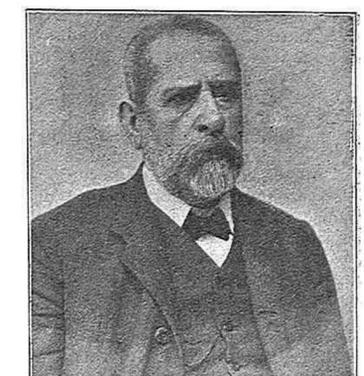
Joaquim Forcada Monés
Propietari

Nicolau Juncosa Sabaté
Comerciant

Ramón Roig y Armengol
Fabricant

Joseph Roca
Publicista

Joaquim Lluhi y Rissech
Advocat

Manel Mer y Güell
Metge y propietari

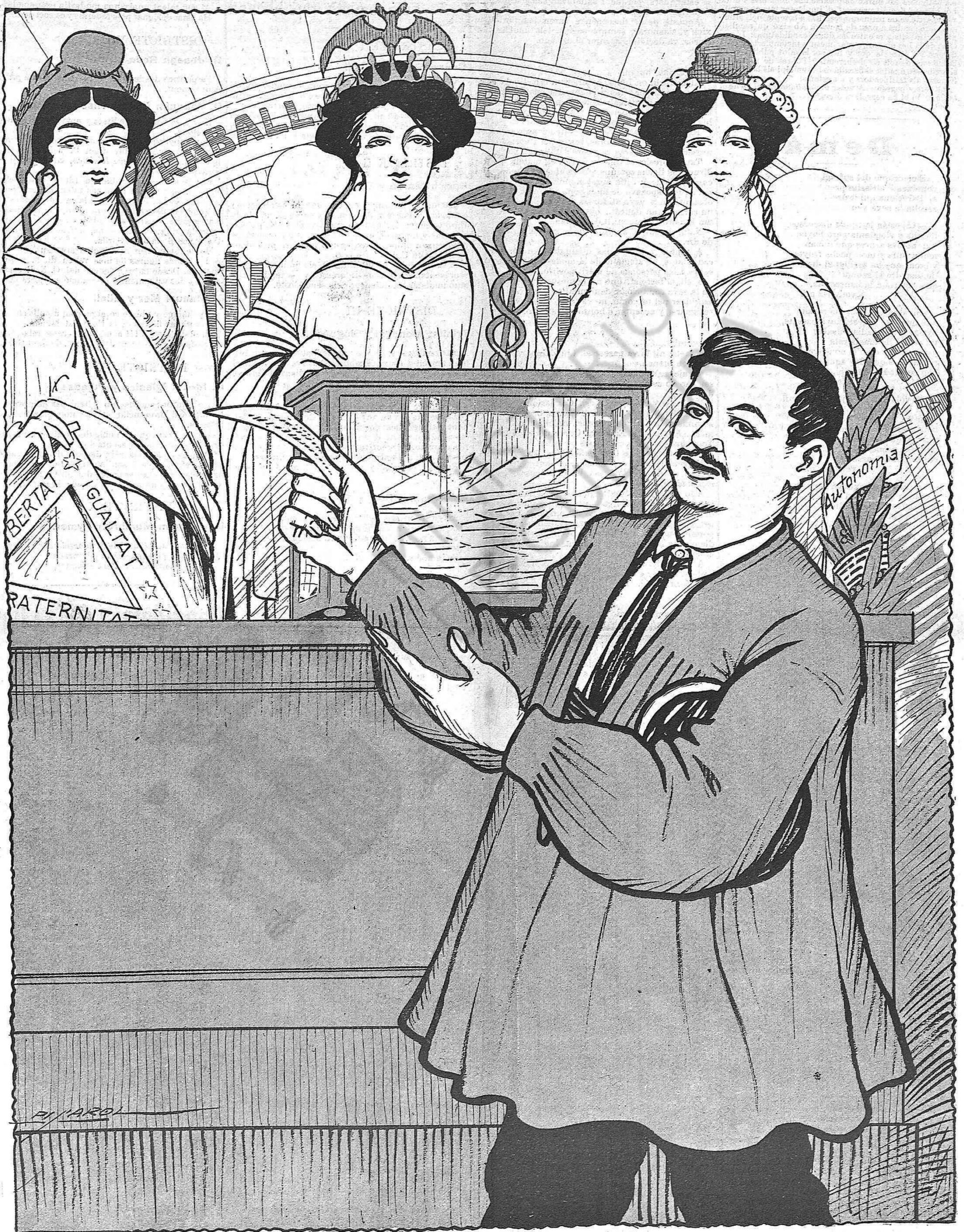

Ignasi Iglesias y Pujadas
Poeta y dramaturg

Joaquim Mumbrú y Aymerich
Fabricant

Per Barcelona, per l' Autonomia, per la República

—Noyas, ivoto per vosaltres!

Ja era hora de que s' prengués una determinació contundent. A cada porch li arriba el seu Sant Martí, y si els botiguers no miran de posarse una mica més a la ràbia, hi ha el decidit propòsit d' implantar una cooperativa de articles de primera necessitat a compte del Municipi, que vendrà a preu de factura. Ab això, qu' esculleixin els treballadors entre las dugas candidaturas: L' una es la de la llet ab porqueria, mesura incompleta y falta de pes, y l' altra la que veuilla per la salut pública y per la butxaca de tots els desheretats. ¡Pobres de nosaltres, si arribessin a tallar el bacallà del Municipi els botiguers! ¡Guerra als falsificadors y als estafas!

¡Obrers y paguesos: A votar la *Candidatura del pa de la tauca*, ó no hi ha cervell ni dignitat!

Demà

Elector que del sufragi coneixes l' altíssim preu, es Barcelona qui t' parla: escolta la seva veu.

«Si estás ja tip de discursos llarchs y eloqüents pero buyts, y d' homes-arbres que donan molta fulla y molt pocs fruits y creus que ha arribat el dia de disoldre el sanedrí que t' porta a la bancarrota, vota per mí.

«Si, allissonat per las cosas que has vist aquests anys passats, trobas qu' es indispensable un cambi de magistrats y que convé que 'ls nous trenquin els motllos que fins aquí han servit al Municipi, vota per mí.

«Si vols que hi hagi qui s' cuydi de la hisenda del comú y qu' en sa gestió s' recordi molt menys d' ell que de tu y pensi que la venera més que prenda per lluhí es símbol de sacrifici, vota per mí.

«Si tractas d' extirpar abusos y entens que s' ha d' acabar aquest banqueteg ridícul, y aquest etern viatjar, y aquest malgasto de cotxes y aquesta costum d' omplir la Casa Gran de parásits, vota per mí.

«Si aspiras a tení higiene, y jardins ben conservats, y escoles com las que tenen els pobles civilisats y fonts alegres hont raji el fresch líquid cristallí ab saludable abundancia, vota per mí.

«Si desitjas que s' acabi el desgavell irritant que per culpa d' uns y d' altres impera a la Casa Gran, y que 'l sol de la Reforma comensi per fi a lluhí, cal que ni un moment vacilis: vota per mí.—

Mes dirás:—Pera votarhi ¿hont dech triá 'l candidat? Y Barcelona contesta, ab noble sinceritat:

—«Triar entre 'ls qui han dat l' ánima per redimí al poble esclau, entre 'ls qui de cor estiman la llibertat y la pau, entre 'ls qui de la honradesa han seguit sempre 'l camí: votant a un d' aquests homes, votas per mí.»

C. GUMÀ

Un nom per terra

N Lluís Galteras y Molins es un xicot decent, honrat, plé d' inteligencia, actiu y treballador. Uns quants bons amichs li varen anar a dur personalment la nova a casa, aquella mateixa nit.

—«¿Que no ho sabs, Galteras? La junta local del partit acaba de nomenarte candidat a regidor.—

La cosa no 'l va rependre, porque havia ben sopat; pero, aixís y tot, el va afectar de tal modo, que se li coneixia en la cara, en la tremolosa veu y en els seus ulls vivíssims, que semblavan resistirse a l' evidencia.

—«Jo candidat a regidor?... No pot ser!...— se deya ell mateix, tot posantse nerviosament uns punys nous, y mentres la seva germana li treya la pols de las bötas rossas ab un drap de la cuyna.

Seguit dels bons amichs, en Lluís Galteras va llensarse al carrer ab l' intent de veure confirmat tot lo que li acabava de notificar y cerciorarse de la exactesa de la seva proclamació.

Primerament va entrar al estanch a cercar pursos. Allá no devían sapiguene res encare, ja que únicament li varen respondre 'l «Bona nit!» ab un altre «Bona nit!» sense substancia.

Al poch rato va aturarse a comprar un diari en el kiosco de costum. Tampoch el venedor va felicitarlo; no 'n devia estar enterat.

Els coneguts que 'l topavan per las ramblas devían estarne igualment tan ignorants com el kiosquer y la estanquera, porque 'l saludavan sense aturarse a donarli l' enhorabona.

Aquests petits desenganys varen temparlo bon xich y, alashoras, sempre seguit dels amichs noticiosos, va decidirse a pujar al cassino.

El cassino bullia.

Al entrarhi en Lluís Galteras, un crit d' entusiasme repercutí per totas las dependencias de la casa. De tot arreu sortían abressadas efusivas, estretas de mà, paraules de felicitació que 'l pobre xicot no sabia com agrahir, de tant esverat qu' estava.

Tot d' un plegat va ferse un silenci *neoropólich* en el saló d' actes, y alashoras, instat per l' atenció dels presents, en Galteras va veure's obligat a parlar.

Tan impresionat estava, que ni ell mateix podria dirnos els llochs comuns que va abocarhi en aquella curta peroració: «que agraía molt als correligionaris... que disposava de molt bona voluntat... que, no obstant, no 's vey a foras ni coneixements pera un cárrech tan delicat... que reclinava l' honor que tan immerescudament li dedicavan...»

Naturalment, l' auditori no 'l va deixar acabar de dir.

A tantas y tan-bonas qualitats com atresora 'l candidat s' hi afegia la de la modestia, que tan bé escau a las personas de mérit positiu.

Y ell, el festejat, que no ignorava que 'ls homes de la seva condició 's deuen al partit y s' han de sacrificar pel bé comú, no va tenir més remey que resignarse y acceptar l' honrosa distinció.

Dormir?... Cal...

Aquella nit la va passar en Lluís Galteras enterament en blanch.

Va ajeure's al llit com els demés días, sí, pero 'l seu cap no estava pera entregarse a la són reparadora.

Projectes y més projectes... Comissions... Urbanisació... Higiene... Administració, sobre tot molta administració... Pressupostos, nivellacions, economías... Empedrats, Ensanxe, Clavegueras, Mercats... Tots aquests y una colla més de temas li galopavan pel cervell, a tall de *Cabalgada de las Walkyrias*.

Va gastar dugas espelmas repassant la *Lley Municipal*, el *Plano de Reforma*, las *Ordenansas*, l' *Anuari Estadístich*.

A lo millor, mentres llegia, se li acudia un pensament lluminós y, allargant el bras esquer, agafava del damunt de la tauleta de nit un llapis y un carnet, y vinga fer apuntacions, notas, esbossos d' idees portentosas que li venían atropelladament y que un día ó altre havían de ser milloras indiscutibles pera la ciutat.

A las sis del matí, quan encare no havia accluat l' ull, va cridar a la seva germana que li anessin a comprar el diari.

Ávidament va fixar la vista en la primera plana, y desseguida 's va trobar: LUIS GALTERAS Y MOLINS, deya en llettras grossas y negras un dels noms. Y, efectivament, era 'l seu; no s' havían errat els caixistas.

Una esgarrifansa de satisfacció va resseguirli 'ls nírvis de cap a peus. Pero aquesta íntima joia del orgull satisfet va desvaner's un tant al repassar, nostre home, la llista dels demés candidats, dels que havían de ser, a no trigar, dignes companys de Consistori.

En Galteras els coneixia a quasi tots: L' un havia sigut expulsat de la seva terra, per trampós; l' altre era un Shylock barato que prestava al seixanta per cent; aquest era un advocat explotador d' obrers; aquell un quebrador d' ofici; el de més enllá un cínich sense *modus vivendi* conegut...

—«Y jo hauré de col·laborar en l' obra d' aquesta gentussa?...— pensava. Y llensant el diari als peus del llit, continuava 'l soliloqui: —«Sabrá distingir el poble entre uns y altres?... ¿Podré lluytar contra 'ls de dins y els de fora?... ¿Sabré resistir las temptacions?... Y si resistexo heroicament ¿quí m' ho recompensará?... La conciencia?... Tal com está constituída avuy la societat ¿n' hi ha prou ab la conciencia del bé, per viure?—

Y aixís va acabar per adormirse... Va dormir fins que, allá a las deu, la germaneta, veyent que no 's llevava, va trucar ab la punta dels seus ditets rosats a la porta del quarto.

Varen ser tantas y tan seguidas las visitas de cumpliment y felicitació rebudas, que no 's pogué moure de casa en tot el día.

Al arribar al vespre, va sortir ab la intenció de distreure's y airejarse. Atravessá ab pas llenger els estrets carrerons del seu districte, emboqué 'l carrer del Hospital, y aná a sortir al clássich Plá de la Boquería.

En aquella hora una gentada indiferent d' enfeynats y desenfeynats creuhava 'l *rovell del ou* de Barcelona.

Tot el sol de la rambla estava alfombrat de candidaturas, de papeletas blancas en las quals s' hi destacava el seu nom, LUIS GALTERAS Y MOLINS, en mitj d' altres noms de polítichs fracassats, d' homes sense ideals, de golfos professionals y de nyebicracia perillosa.

A n' en Galteras li va semblar desde aquell instant que tots els que passavan el coneixían, que las personas honradas se giravan a guaytarlo ab curiositat insana...

La vergonya va tenyirli el rostre ab un indiscret carmí pujat de tò y els seus ulls, baixos, no se sabían sustreure a la blancor del paperám escampat. Pobre xicot, quin desengany!

En vintiquatre horas, el seu nom immaculat havia anat per terra... y tothom tenia dret a trepitjarlo.

JOAQUIM AYMAMÍ

Candidatura autonomista republicana

DISTRICTE I

Conrat Roure y Bofill

Es un vell lluytador de la república federal y un escriptor notable. Es advocat, pero se 'l coneix principalment com a poeta y com a autor teatral.

Home conseqüent, honrat, envellit en la defensa generosa de la causa republicana, mereix que l' elegixin els electors de la Barceloneta y 'l Poble Nou.

DISTRICTE II

Enrich Marsá y Torn

Es un jove actiu y expert, que té establert un *colmado* al Passeig de Gracia y es secretari de la Unió Gremial. Compta ab l' apoyo dels gremis barcelonins y figura en la candidatura autonomista republicana a proposta del grupó solidari procedent de la disolta Unió.

Si surt elegit, en ell tindrán els industrials un representant dels seus interessos y els republicans autonomistas un defensor dels seus ideals.

DISTRICTE III

Trinitat Monegal y Nogués

Nacionalista-republicá, procedent d' aquell brillant aplech d' escriptors que redactava 'l *senmanari Joventut*, y dels quals se digué, parodiand el *Cyrano*:

Son los cadetes de Catalunya que a Peyo tienen por capitán.

Es una de las víctimas de la ley de Jurisdiccions. Días passats feu un any que sortí de la presó model, hont estigué tancat dos mesos en virtut de la sentencia condemnatoria d' un consell de guerra y en mérits d' un sumari motivat per un article que fou considerat com a desacato a las autoridades militares.

Es jove, coratjós y catalanista lliberal de bona mena.

Bonaventura Roig y Rovira

Acreditat metge, bella persona y home d' honradas conviccions. Té joventut y entusiasme.

Forma part de la candidatura designat pel partit federal.

Es també soci del C. N. R.

DISTRICTE IV

Don Joan Garriga y Roig

Acabalat fabricant y persona de gran prestigi, ab automòvil y tot.

Es nou en política. Mes la seva serietat es garantia de que si surt elegit, complirà com a bó en el Municipi.

L' han posat a la candidatura els nacionalistas republicans.

DISTRICTE V

D. Joan Tauler Palomeros

Jove advocat y redactor de *La Publicidad*. En el foro té un bon lloch, haventse distingit especialment en la defensa dels obrers processats per delictes socials.

L' ha designat l' Unió Republicana.

Joseph Garreta y Casals

Obrer de debó y vell republicá. Soldat veterat que formá en las fileras del exercit revolucionari de don Manuel Ruiz Zorrilla.

Al Municipi seria un bon representant de la classe obrera.

Es un home tot cor y orador fogós.

DISTRICTE VI

Victorí Bisbal y Ridaura

Jove advocat y secretari del C. N. R. Té empenta juvenil, y es d' una activitat extraordinaria.

En el despaig d' advocat de don Idefons Suñol ha aprés l' austeritat de las prácticas polítichs.

Alfred Ramoneda Holder

Enginyer industrial que gaudeix de grans simpatías y d' una excelent reputació.

Es inteligent y es actiu.

L' Unió Republicana l' ha senyalat pera la candidatura.

DISTRICTE VII

D. Joaquím Forcada y Monés

Es un industrial de prestigi y un home honrat a carta cabal. Té en el districte merescudas simpatías.

Figura a la candidatura en nom de l' Unió Republicana.

D. Nicolau Juncosa Sabaté

També es industrial. Es jove, actiu, inteligent y d' empenta.

L' ha designat el C. N. R. pera la candidatura.

D. Ramón Roig y Armengol

Antich federal, procedent de l' extrema esquerra del republicanisme.

En el seu partit hi ocupa un lloch principal. Personalment y políticament gaudeix de gran consideració.

Al seu talent uneix una modestia extremada.

Ha estat designat pels federals y es soci del C. N. R.

DISTRICTE VIII

D. Joseph Roca y Roca

Fa política desde 'l 68. L' any 1892 formá part del Ajuntament.

D. Joaquím Lluhí y Rissech

Es un dels més acreditats y notables advocats de Barcelona.

Com a polítich, vé del camp federal. Fou un admirador y un deixeble d' en Pí y Margall. Quan aquest dirigia *El Nuevo Régimen*, en Lluhí hi col·laborava assíduament.

Fill de modesta familia, en Lluhí y Rissech ha pujat pel seu treball y pel seu talent els grahons de la escala social. Primer seguí la carrera de mestre, y al Vendrell la exercí durant alguns anys. Mentrestant estudiá la carrera d' advocat, y quan la tingué acabada vingué a Barcelona, entrant en el despaig d' advocat d' en Joan Sardá.

Home integérrim y polítich convensut, en Lluhí es una de las figuras de més relleu de la esquerra catalana. Desde la presidencia del C. N. R. ha contribuít decisivament a la coalició esquerrana.

D. Manuel Mer y Güell

Jove metge y plé de coratge, com a polítich. Procedeix de las fileras de la Unió Catalanista.

En el districte VIII compta ab grans relacions y simpatías. Es president del C. N. R. de Sant Gervasi

DISTRICTE IX

D. Ignasi Iglesias y Pujadas

A n' aquest candidat no l' hem pas de presentar. No més cal pronunciar el seu nom gloriós: Ignasi Iglesias.

Aquest nom que 'l poble de Catalunya admira y estima es la millor presentació.

L' Iglesias, al consentir, després d' empenyadíssimas gestions, que 'l seu nom anés en candidatura, ha realisat un gran sacrifici, donant la forsa del seu nom célebre y altíssim a la esquerra catalana.

DISTRICTE X

D. Joaquím Mumbrú y Aymerich

Fabricant acabalat y de molt arrelament en aquest districte. Es persona digna y honrada.

L' Unió Republicana l' ha designat.

Candidatura de la Lliga

DISTRICTE I

D. Marcell Casajoana y Coma

Es metge, es industrial y es propietari. Las forsas regionalistas del districte I (Barceloneta y Poble Nou) son escassas. De manera que essent el senyor Casajoana metge, industrial y propietari, pot succehirli molt bé que no sigui regidor.

DISTRICTE II

D. Joseph Lacambra y Saborit

Com a polítich es poch caracterisat. En el comers es més conegut, y 'l seu nom, mercantilment, se cotisa bé.

DISTRICTE III

D. Joseph Pardo y Perarriera

Es president del *Bolsin* del carrer d' Avinyó. No té res de polítich. Personalment y comercialment es una excelent persona.

D. Narcís Verdaguer y Callís

Aquest sí que es polítich. Ha estat un dels que comensaren la feyna regionalista. Fundá *La Veu de Catalunya*, senmanari, nom que s' adoptá quan els de la *Lliga* publicaren el diari actual.

Personalment es bon xich antipático. La conducta que seguí contra 'l seu parent ilustre, mossén Cinto Verdaguer, es pera ell una mala nota.

DISTRICTE IV

D. Joseph Llimona y Bruguera

Es molt bon escultor, però molt clerical. Ell es l' ánima del Círcul Artístich de Sant Lluch.

DISTRICTE V

D. Pere Blanxart

Es un bon botiguer, representant dels gremis que la Lliga ha posat a la seva candidatura pera veure si salva algún lloch en aquest districte, hont els regionalistas may hi han pogut fer res de bó.

D. Pau Riera y Sans

Antich editor y impressor; propietari de la coneguda Llibrería Religiosa.

DISTRICTE VI

D. Sixte Quintana

Es en la candidatura de la Lliga, el representant de la Cambra de Comers.

Pertany a la companyia industrial de la fàbrica d'automòbils *La Hispano-Suiza*. Fou un dels que a l'elegir president de la Cambra apoyà a don Pere Grau Maristany contra don Albert Rusiñol.

D. Joan Vallés y Pujals

Secretari de la Lliga. Jove advocat que no porta pel a la cara, per efecte d'afeitar-se completament. Es un orador lluhit, però fa 'ls discursos una mica massa llarchs.

DISTRICTE VII

D. Jaume Santomà

Neo terrible y furibundo. Anà a la lluyta en las eleccions municipals de 1905, sense altre apoyo que l'influencia propia y 'l Comité de Defensa Social, obtenint 1,500 vots.

La Lliga, que està per vots y lo demés son romanos, l'ha posat en candidatura, malgrat figurà en la del Comité de Defensa Social.

D. Antoni Figueras y Arenys

Senyor desconegut que a falta d'altra cosa es propietari.

Importants elements regionalistas d'aquest districte anaren al diari a protestar de la seva designació, puig el consideran insignificant.

D. Joseph Tomás y Boix

Es industrial, y no saben que signi res més que valgui la pena de posarho en lletras de motllo.

DISTRICTE VIII

D. Joaquín Rita y León

Es un bon senyor que viu en una torra de Sant Gervasi y 's cuida d'un Centre Autonomista Català que hi ha per aquells encontorns.

D. Jesús Condominas

Advocat carlí, que perdrà si no té més vots que feyna.

D. César August Torres

Es catalanista y president del Centre Excursionista de Catalunya.

Es un bon xicot. Li agradan molt las excursions pels pichs, fondaladas y comarques de Catalunya. No creyem que pugui agradarli gayre la feyna de Ca la Ciutat.

DISTRICTE IX

D. Joaquín Puig y Grau

Inteligent metge d'Horta, designat pel Centre Popular Catalanista de Sant Andreu y posat en la candidatura de la Lliga.

La seva sort electoral es difícil pronosticarla, puig al districte IX se elegeixen dos regidors, y davant d'ell se presentan l'Ignasi Iglesias y 'l candidat lerrouxista.

DISTRICTE X

D. Joseph Sagarra y Agost

Persona ben relacionada en el districte. Industrial

Aquí la forsa regionalista es petita, y si ell no hi té forsa personal, se pot dir que ja ha ben rebut.

Candidatura radical

DISTRICTE I

D. Joan Colominas

Es industrial. No es personalment res que valgui la pena. Pero com que es lerrouxista y de lerrouxistas a la Barceloneta n'hi ha una munió, sortirà segurament.

D. Jaume Morros

Ex-diputat provincial que té un nom lleig. No sabem si pel nom ó per altra cosa, molts lerrouxistas del Poble Nou no 'l volen votar.

A la Diputació no va conseguir cap gloria, y al Municipi tampoch ne deuria conseguir cap.

DISTRICTE II

D. Joseph J. Vinaixa

Ni una palabra, ni una tarjeta postal más. A Valencia, hont fou regidor, el coneixen.

DISTRICTE III

D. Pere Figueras Blanch

Va en candidatura en nom dels federals antisolidaris.

Es industrial. Li han donat un bon lloch per perdre.

DISTRICTE IV

D. Salví Casals y Puig

Personalment no 'n tenim res que dir. Es enginyer y propietari.

Va perdre en las anteriores eleccions de diputats provincials.

Res d'extrany tindria que li succehís ara una cosa semblant.

DISTRICTE V

D. Ricard Janssens

Metge. Té nom extranger, pero si no ho tenim mal entés, es de la terra.

Es un bon subjecte. No sabem qui l'ha enredat al ferlo figurar com a lerrouxista.

D. Lluís Callén Corzán

Es arquitecte. En las eleccions municipals anteriors va perdre. Ara potser guanyará.

Com a persona, mereix no esser lerrouxista.

DISTRICTE VI

D. Ramón Sol Roigé

Es apotecari, y no dihém apotecari brut perque no tenim datos para afirmarho. ¿Saben vostés el *Sándalo Sol*? Donchs aquest Sol no es en Sol y Ortega, sino en Sol y Roigé, candidat a regidor.

D. Ramón Fernández Valdés

Aquest es un senyor castellà que feu el mal negoci de tenir tractes ab en Lerroux, venentli els terrenos sobre 'ls quals está edificada la *Casa del Pueblo*.

Ha tingut intencions d'embargar la catedral lerrouxista. Pero ha prés un altre determini. Y veient que no pot cobrar en diners, intenta cobrar en dinadas.

DISTRICTE VII

D. Joseph Puig d'Asprer

Es un senyor advocat de pobres que s'ha presentat divers vegadas pera diferents cárrechs d'elecció popular, y sempre li han donat carabassa els electors. La seva derrota a Sabadell, ab motiu de las eleccions parcials de diputats a Corts per aquell districte, la recorda tothom.

Ja quasi que 's mereix que alguna vegada surti, mal que sigui regidor.

D. Jaume Anglés Eruñosa

Es aquell *diputado obrero*, que designat pels federals, elegiren anys enrera els republicans de Barcelona.

Per obrer que sigui, es un pobre senyor. Sembla que va al Municipi a ocupar directament la vacant d'en Zurdo de Olivares.

Pera aquesta vacant no li faltan mérits.

D. Manuel Santamaría

Jove obrer manyá que s'ha distingit com a orador fogoso en els mitings lerrouxistas.

Contan que alguns lerrouxistas no 'l volen votar pel fet de dirse *Santa María*.

DISTRICTE VIII

D. Manuel Morales Pareja

Es nebot del seu oncle. El seu oncle es don Hermeñildo Giner de los Ríos. Alguns asseguran, no sabem ab quin fonament, que també es nebot de don Francisco Giner de los Ríos.

No sabem res més d'ell.

D. Joan Rovira Palau

Aquest es un banquer. ¿Un banquer lerrouxista? Sí, senyor.

Ja 'l planyém.

D. Joseph M. Canals

A casa seva 'l coneixen. Es comerciant.

DISTRICTE IX

D. Francisco Sans Cabré

A Sant Andreu li diuhen el *Cadiryayre*. Y el cas es que fa cadiras.

Ab ocasió de la designació de candidats radicals, a la *Casa del Pueblo* han trencat algunas cadiras, que 'l candidat ha substituït generosament.

DISTRICTE X

D. Emiliano Iglesias Ambrosio

Es l'*Emiliano*, el célebre *Emiliano*, el gran *Emiliano*.

¿Cal dir res més?

Lloch-tinent del *caudillo* com es, s'ha pres las facultats dictatorials del quefe. Estava designat pel districte IX, y ell, *por sí y ante sí*, s'ha posat al X.

Comensin a tremolar pels discursos que farà al Consistori. Aixó no es un orador: es la catarata del Niágara!

Las otras candidaturas

Además de las anteriormente explicadas, hi ha algunas otras candidaturas. Aquestas son la *Administrativa* (?) ó sigui la de la coalició caciquista-ultramontana, la carlina y la liberal.

A la primera hi ha una dotzena de noms, ab un conde y tot, que si paga será 'l *verdadero conde*.

A la liberal hi ha dos candidats, els quals, malgrat els *sendos* manifestos que han enjagat als seus suposats electors, aniran a l'aygua de cap.

A la candidatura carlina hi ha quatre noms, dels quals tres figuren en la candidatura de la Lliga, y l'altre entra en la combinació que han conjuminat pera copar al districte III els regionalistas y 'ls carlins.

Mes desde ara pot dirse que tots aquests senyors son candidats de menor quantia que tenen assegu-

rada... la derrota, per qual motiu fem franch als nostres lectors d'explicarlos la vida y miracles dels aludits.

No cal dir ab quin goig veuria LA CAMPANA que la candidatura autonomista republicana tingués un exit brillant.

El primer de Maig

ensá de l'establiment de la diada obrera, cada any, en mitj de la renovació primaveral de la mare terra, el proletariat mundial llensa a la societat el clam dels seus sofriments y 'l crit de las sevas reivindicacions justicieras. Es el primer de Maig

com un alto en la marxa del obrerisme. Els treballadors, en aquest dia, s'aturan en el seu camí y reposan de las fatigas de la seva tasca, pera contemplar l'ahir plé de dolors y d'esclavatge, l'avuy inquiet y rebel, el demà reparador iluminat per clars novellas. Y després la marxa segueix, la lluyta continúa, ab el major coratge que dona la convicció de la bondat de la propia causa y seguritat de la compensadora victoria futura.

La massa obrera, el proletariat universal, es un gran exercit de combat que fa penosament la seva ruta, tot sostenint escaramussas nombrosas y algunas batallas. Sobre ell cauhen avuy els rigors y las amargors de tots els que comensan lluytant més ab la rahó que ab la forsa. Pero quan la rahó existeix, la forsa ve, una mica més aviat ó una mica més tart. Y com qu' en la lluyta de classes y en els seus anhels de transformació y de reedificació social, els obrers tenen la rahó, tota la rahó, van obtenint la forsa poch a poch, a mida que la llum de la veritat aclareix el fons d'ignorancia qu' en las ánimas han deixat tants sigles d'esclavitut económica y de miseria humana.

¡Oh, sí, companys! La diada del primer de Maig es diada de primavera: Las entranyas de la humanitat, fecondadas per l'ideal futur, germinan. Vindrà la bella florida y l'alegradora fructificació. El triomf del proletariat, la transformació radicalíssima del actual réjim social, la portará ineludiblement la evolució de la historia. Las resistencias dels intereses creats, las resclosas que a la riuhada obrera oposin els que beneficien avuy de la iniquitat social, no farán més que provocar topadas violentas y sangnantes, y al capevall serán destruhidas revolucionariamente.

Aquest sigle veurá gloriosament el triomf de las reivindicacions proletarias. En Pl y Margall, el gran vident, ha deixat formulada una profecía. Es aquesta: «Aixís com en el sigle XIX triomfó la Llibertat, en el sigle XX triomfará la Igualtat.» Tots els sintomas indican que la profecía del immortal catalá se veurá complerta.

Triomfará la causa del proletariat. Pero que ningú caigui en la ilusió de voler desde ara determinar y concretar quin será 'l réjim social nou. Es indiscutible la victoria futura del ideal socialista, pero es temerari voler posar motllos dogmáticos al ideal que triomfará. Fets imprevisos, avensos de la humanitat, poden fer cambiar completament els termes del gran problema social.

El futur y victoriós primer de Maig s'acosta. Cada any ne som més aprop. Per aixó no pensém com els anarquistas atacats de pessimisme que veuhen un dia de dol en la data del primer de Maig. Pensem més aviat com els socialistas, que celebran joyosamente en aquesta diada d'esperansas l'anticipació del triomf de demà.

A. R. x V.

PER si 'l bisbe d'Orense volia ó no volia endurse'n un baldaquí d'aurat y bronzejat que figura en l'altar major del monastir de Santa María d'Osera, s'ha armat en aquell poblet la saragata H; saragata que, convertintse en motí formal, ha acabat ab una descarga de la forsa pública, de la qual n'han resultat set ó vuyt morts y una pila de ferits.

El desenllás del terrible drama, que ha tacat de sanch un tros de la hermosa terra gallega, es en veritat sensible; pero no sabem si encare ho es més el motiu que li ha donat origen.

Per' indignarse y sortirse de test, ¿no tenen els pobles rahóns més graves y trascendentals que la codicia ó la lleugeresa d'un bisbe que 's proposa arrencar el baldaquí d'un altar major?

Els vehins de Santa María d'Osera ¿saben que succehirá ara, probablement?

Que las victimas serán enterradas, ab més ó menos pompa, y que no faltará qui, a manera d'oració fúnebre, murmurará entre dents al tornar del cementiri:

—¿Qué es esto? —Unos cuantos muertos.

—Puede el baile continuar. Y buscará una ocasió, més propicia que la passada, pera emportarse'n el baldaquí.

Pero, caballers, ¿de quina manera 's tornan els homes quan els fan diputats y van a Madrid!

Mirin el senyor Giner de los Ríos, increpant en la sessió del dissapte a dos ministres pels atropellos

realizats per la policia y responent a una interrupció de 'n Lacierva, que negava que las violencias fossin tantas com suposava el diputat lerrouxista, quina classe de comptes va fer davant de tota la Cámara.

—«Aunque rebajen sus señorías—va dir—la mitad de la mitad, siempre quedará una cuarta parte abrumadora para vosotros.»

No, senyor Giner, no; de qualsevol cosa, sigui la que sigui, rebaixantne la mitad de la mitad, no es una quarta part lo que queda, sino tres quartas parts justas y cabals.

Si no ho creu, pregúntiuhu al ministré d'Hisenda, qu' es home práctic en números.

Veurá com li dirá lo mateix que nosaltres.

¡Oh pobles desdixats y miserables! A Medina Sidonia y a Conil no podrán celebrarse eleccions de regidors... ¿saben per qué?

¡Per falta de candidats!

Si realment els vehins de las dugas poblacions citadas tenen empenyo en anar a votar a algú, que vinguin a Barcelona y quedarán ben servits.

¿Allá 'ls candidats faltan? Aquí sobran.

Y 'n tenim pera regalarne a tots els Conils y Medinas Sidonias que 's presentin.

Del extracte d'una sessió del Congrés:

«El señor Nougués lee una carta de varios empleados del Banco Hispano Americano, protestando de la detención de sus compañeros, y diciendo que si no se les ampara en su derecho se verán precisados a ampararse en un pabellón extranjero.»

Ara 'l lector deurá figurarse que darrera d'aquesta gravíssima declaració hi vé una explosió de crits de: ¡Separatistas!... ¡Separatistas!...

Donchs está equivocot.

«Els pares de la patria varen sentir parlar del pabellón extranjero com qui sent ploure, y ni remotament se 'ls va ocorre pensar al separatisme, tan fieramente—y tan sense solta—esgrimint cada vegada que allí 's parla de cosas de Catalunya.»

Cosí va el mundo dels patriotas de boquilla. ¡Mamarratxos, més que mamarratxos!

Parodiant als seus antecessors, el Papa Sastre ha tornat a dir que fóra de la Iglesia Apostólica y Romana no hi ha salvació possible per l'ánima.

Y en Góliardo li replica ab aquesta convincent estadística.

Habitants de la Terra 1,413,518,000
Cens dels Paissos Catòlics 239,284,000

Altras religions 1,174,284,000

De modo que Nostre Senyor ha creat un món en el qual s'hi salvan ab prou feynas 240 milions d'ánimas, mentres se n'hi condemnan 1,200 milions. Vegin si aquesta positiva demostració no 's presta a xistosos comentaris.

A la plassa de la Cucurulla s'han topat dos amichs, correligionaris de 'n Cambó:

—Que vindrás al mitin de *La Lliga*, avuy?

—Ahont el fan?

—Al teatro del Triomf.

—Al Triomf?... El día de las eleccions ens hi haurían de portar, al Triomf, ¿no 't sembla?...

Que 'l vot obligatori es una capsa tancada, d'aixó ningú 'n dupta. Com ningú s'atrevirá, tampoch, a fer calendaris ni aproximats cálculs respecte al *vincitori*.

El contingent de votants que no havian anat may a las urnas pot ser important y decidir, ab sorpresa de tots, el resultat de las eleccions.

Y la cosa 's pot presentar tant negra, que podria molt ben ser que a darrera hora fós el regidor Blanch el que s' en emportés bona part de la gloria.

Quan menos aquest candidat, tots sabem que tindrà un vot segur.

El del Doctor Martí y Juliá, president de l'«Unió Catalanista.»

L'Iglesias, el bueno, va deixarse posar, finalment, en candidatura.

Senyalém el fet ab satisfacció y aplaudim al poeta la seva resolució civilista.

De tots modos, li convenia, a l'Ignasi, entrar a la casa Gran.

Allí pot inspirarse pera fer una obra mestra. Un drama que, segons vagin els aconteixements, acabarà en saynet.

Si vol el títul, ara mateix li donaré: «Els Mártirs del Consistori ó Segona Part de Las Garsas.»

Diunenge passat va ser mala diada pels toreros. En molts punts d'Espanya hi van haverhi *cojidas y campaneos*.

A la plassa de Madrid un miura va enganxar aparatosamente al pobre *Lagartijilla* que va expirar als pochos moments.

La corrida, per aixó, no 's va sospendre. Desseguida un altre espasa va descabellar al toro sumariement...

Y aixó que 'l toro, al matar al torero, havia obrat en propia defensa, sense premeditació ni alevosia.

Pero aquests atenuants no 'ls té may en compte el públich sanguinari de la *fiesta nacional*.

Mossén Pau, que té un defecte a la vista, que vulgarment se 'n diu mirar contra 'l govern, se troba de visita a casa d'una feligresa.

Un nen de sis anys, fill d'aquesta, no para de guaytarli 'ls ulls, fins que al últim s'atreveix a preguntar al capellá:

—A ne quí miras?... a ne mí ó a la mamá?

Mossén Pau, ab una rialleta de sátir:

—A tots dos, maco, a tots dos.

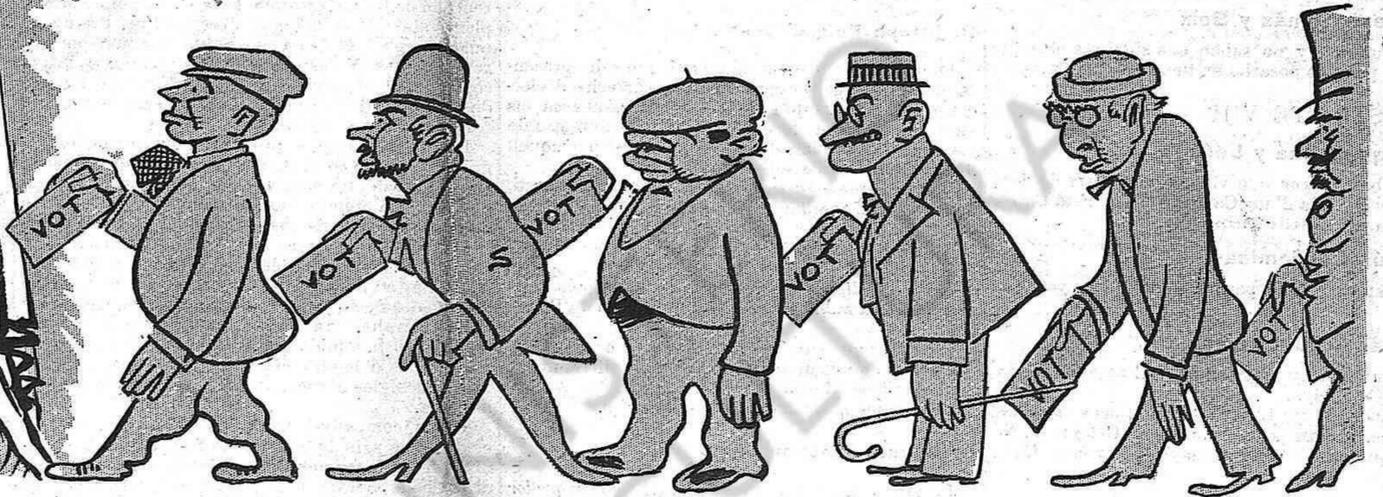
Jochs Florals Electorals

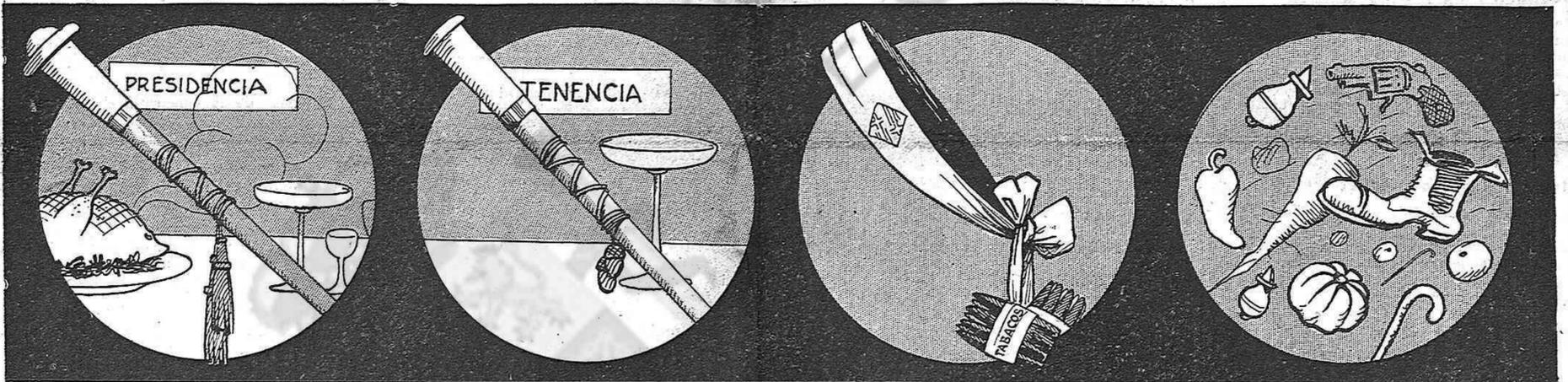
La Reina de la Festa.

Els poetas premiats.

El Jurat Calificador.

Premis Ordinaris:
La Flor Natural.

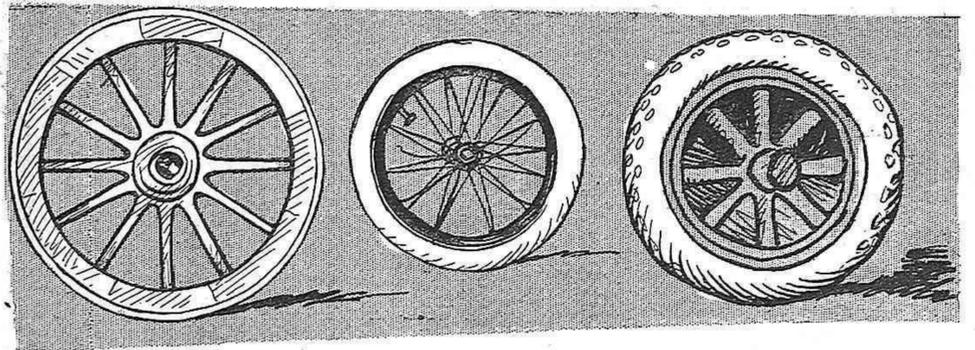
L' Englantina.

La Viola.

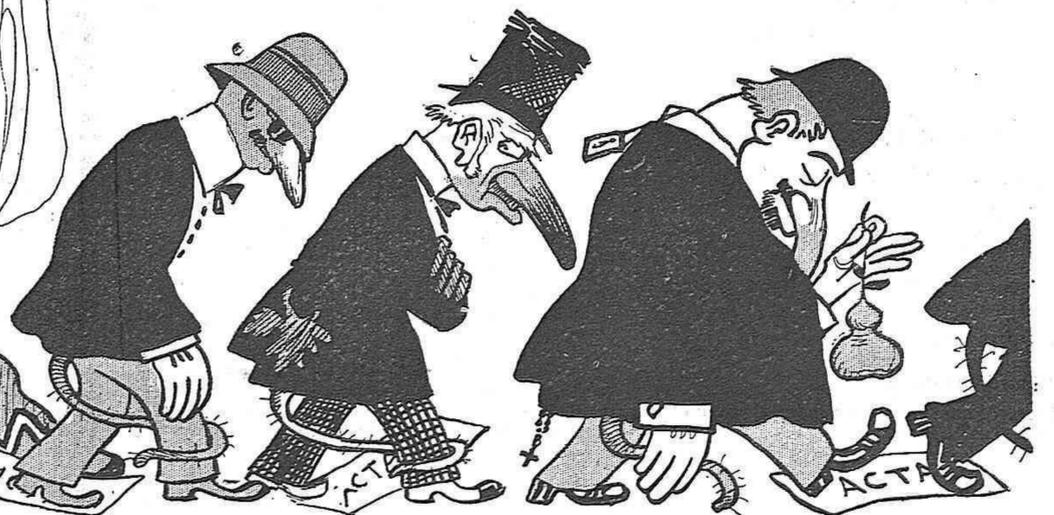
Premis Extraordinaris... y
Accésits.

La Cort d' Amor.

El cós d' Adjunts.

Els poetas carbassejats.